

**İNSAN VE TOPLUM BİLİMLERİ
ARAŞTIRMALARI DERGİSİ**

Cilt / Vol: 7, Sayı/Issue: 3, 2018

Sayfa: 1807-1821

Received/Geliş: Accepted/Kabul:

[21-04-2018] – [30-07-2018]

Sünnet Perspektifinden “Cinsel İstismâr” Üzerine Bazı Mülâhazalar

Şemsettin KIRIŞ

**Dr. Öğr. Üyesi, Kastamonu Üniversitesi, İlahiyat Fak. TİB., Hadis Ana bilim Dalı
Asst.Prof., Kastamonu Universit, Theology Faculty, Programme In Basic Islamic Studies**

Orcid ID: 0000-0002-1226-9811

skiris@kastamonu.edu.tr

Öz

Cinsel istismâr günümüzde “yüksek tansiyonlu” bir konu olarak karşımıza çıkmaktadır. Modern dünyada cinsellikte meşrû olanın ilahi bir normla belirlenmesinin anlaşılabilirliğinde sorun bulunmaktadır. Hz. Peygamber’in (s.a.s.) uygulamalarında toplum sağlığına zarar verici cinselliklere karşı doğal önlemler alınmıştır. Cinsel istismâr olayı dinî açıdan “şer” olarak nitelenebilecek bir olaydır. Şerri sınırlamak mümkün değildir. Ancak şerre karşı koruyucu ve önleyici tedbirler almak gerekir. Hayır ve şer potansiyeli, iyilik ve kötülük edebilen, günah işleyebilen bir varlık olarak insanla birlikte var olmaya devam edecektir. Meşrû olmayan cinsel ilişkilerden korunma, cinsel disiplini gerektirir. Bu disiplini de ancak kuvvetli bir dinî inanç sağlar. Sünnet perspektifine göre, sadece kötülük göz önünde bulundurularak yasaların düzenlenmesi toplum sağlığını desteklemez.

Anahtar kelimeler: Sünnet, Dinî norm, Cinsellik, Toplum sağlığı, Cinsel istismâr

Some Remarks on "Sexual Abuse" From the Sunnah Perspective

Abstract

Sexual abuse is today one of fiercely debated topics. In the modern world the understandability of the designation of what is legitimate in sex by a divine norm seems to be problematic. In the practice of the Prophet (pbuh), natural precautions have been taken against sexualities damaging the community health. Sexual abuse is a phenomenon that can be described as 'evil' in religious terms. Even though evil can not be eradicated, it is necessary to take protective and preventive measures against it. Potential for good and evil will continue to exist with human, a fallible entity with capability of doing good or evil. Protection from illegitimate sexual relations requires sexual discipline, which is only provided by a strong religious belief. According to the sunnah perspective, regulation of laws only in view of evil does not corroborate community health.

Keywords: Circumcision, Religious norm, Sexuality, Community health, Sexual abuse

Giriş

Toplumsal bir olay olarak çocuk istismârı zamanımızın en mühim problemlerinden biridir. Türk Dil Kurumu Sözlüğü istismârı: “Birinin iyi niyetini kötüye kullanma.” olarak tanımlamıştır. (TDK Sözlük, “istismâr” md.). Dünya Sağlık Örgütü çocuğun istismârını her türlü fiziksel ya da duygusal insanlık dışı muâmeleyi, cinsel suistimâli, ihmali ve çocuğun sağlığına, gelişmesine ya da onuruna fiili saldırıları yahut olası zararları olabilecek davranışları kapsayan geniş bir çerçevede tanımlar. (Duran, Büşra Nur, 2016, s. 325) Çocuk istismârı, duygusal istismâr, fiziksel istismâr, cinsel istismâr ve maddi istismâr gibi kısımlara ayrılır. Biz bu çalışmamızda çocuk istismârı çeşitlerinden “cinsel istismâr” üzerinde duracağız.

Konuya girmeden önce bir soru soralım: Cinsel istismâr bir Hukûk sorunu mudur? Yoksa bir Ahlâk sorunu mudur? Dünya Sağlık Örgütü tanımında istismârın kapsamını geniş tutmuştur. Ülkemizde de konu daha çok Hukûk sorunu olarak ele alınmıştır. Bu bağlamda şunu da söyleyebiliriz. İstismâr bir Ahlak ve Eğitim sorunudur. Aslında insan hayatı istismârlarla doludur. Çocukların ebeveynlerini istismârı da bir vâkıadır. Ergenlik çağı sonrasında çocukların anne ve babasına uyguladığı fiziksel şiddet ve “trip dayağı” da ayrı bir araştırma konusudur. Aslında her şeyin bir istismârı vardır ve dünyada en yaygın tutum, istismârların istismârıdır. Bu açıdan bakıldığında bir Ahlâk sorununun varlığı ortadadır. Cinsel istismâr, modern dünyada “yüksek tansiyonlu” bir konu olarak karşımıza çıkmaktadır. Yüksek tansiyonlu konularda tüm tarafların “sürdürülebilir iletişim” içinde bulunması zorunludur. İstismârla mücâdele bayrağı ve sloganı altında bu tür vak’aların tüm detaylarıyla medyada gösterilmesini de istismâr kapsamında değerlendirmek gerekir. Dilimizde: “Bazı şeylerin şuyûu, vukûundan beterdir.” şeklinde bir deyim vardır. Günahların ve suçların detaylı olarak sunumu sorunu kangren haline getirmiştir. Bu konuda müzâkere gereken başka söylemler bulunmaktadır. Bu bağlamda: “Cezalar astronomik artırılarak istismârlar sıfır seviyesine düşsün.” söylemini tartışmak gerekir. Kanaatimizce :“Nefret söylemine dayalı ceza artırımı” çözüme katkı sağlamayacaktır. İstismârcıya verilecek cezalar ile ilgili medyada çıkan suçluyu “hadımlaştırmak” gibi “ölçsüz cezâ projeleri” çözüme katkı sunmamaktadır. İstismârcıya uygulanan işkence, infâz ve linç görüntülerinin yayınlanması da bu tür vak’aları azaltmaktan çok artırıcı etkisi olmaktadır.

Kavramsal olarak cinsel istismâr ile ilgili iki kavram bulunmaktadır. Bunlar pedofili ve ensest kavramlarıdır. TDK Sözlüğü: “Ergenlik çağına girmemiş çocuklara karşı cinsel ilgi duyan kimse.” sübyâncı olarak nitelenmiş, pedofili ve sübyâncılık eş anlamlı iki kelime olarak zikredilmiştir (Bkz. TDK Sözlük, “Sübyancılık”, “Pedofili” maddeleri). TDK Sözlüğü ensesti de: “Aile içi yasak ilişki.” olarak tanımlamıştır. (TDK Sözlük, “ensest” md.) İstismâr ile ilgili 2016 yılında hazırlanan bir raporda konu, “pedofili”, “ensest”, “çocuk yaşta evlendirilen kız çocukları” ve “kurum içi cinsel istismâr” başlıkları altında incelenmiştir. (Polat, O. (2016), Çocuk İstismârına Yönelik Rapor, s. 2.)

Çalışmamızda: "Sünnet perspektifi" derken Hz. Peygamber'in (s.a.s.) söz ve uygulamalarını kastediyoruz. Hz. Peygamber'in uygulamaları demek olan "Sünnet" penceresinden konuyu ele alacağız. "Koruyucu tedbir" ve "önleyici tedbir" kavramları üzerinde kısaca durmak istiyoruz. Koruyucu tedbir, ortamı suçun işlenmemesine katkı sağlayacak şekilde hazırlamak olarak niteleyebiliriz. Kız ve erkek çocuklarının aynı yatakta yatırılmaması koruyucu tedbir olarak vasıflanabilir. Önleyici tedbir denilince suça verilecek cezaların caydırıcılığını anlayabiliriz. İslâm Hukûku'nda cinsel suçlara "recm", "celd", gibi cezaların yanında hâkim kararına bırakılan ve "ta'zîr" adı verilen cezalar da bulunmaktadır. Burada şu hususun altını çizmek gerekir. Modern Hukûk Sistemi'nin cezalarının tamamı, özgürlüğün kısıtlanmasına dayanmaktadır. İslam Hukûku'ndaki cezalarda ise bedene müdâhale söz konusudur. Sonuç itibariyle insanların cinsel suçlardan caydırılması da bu konuda yapılacak mücadelenin bir unsurudur. Cezaların caydırıcılığı, "önleyici tedbir" kapsamında değerlendirilebilir.

İstismâr konusu adlî vak'alar üzerinden okunursa bir hukûk sorununun varlığı ortadadır. Cinsel istismâra verilecek cezalar, TCK 102, 103, 104 ve 105'inci maddeleri ile düzenlenmiştir. 102. ve 103. Maddeler: "Vücudun cinsel dokunulmazlığının ihlâlî" ile ilgilidir. 104. Madde: "15 yaşını bitirmiş olan çocukla cinsel ilişki" hakkındadır. 105. madde ise: "Bir kimseyi cinsel amaçlı olarak taciz etme" ile ilgilidir. Türk Ceza Kanunu'nun ilgili maddeleri incelendiğinde konu ile ilgili hukûkî bir boşluk olmadığı görülmektedir.

İstismâr ve şiddet olayları tam olarak tespit edilememektedir. (Ayan, Sezer, 2010, Aile ve Şiddet, 317). Çocuk istismârı ile ilgili veri toplamada büyük zorluklar bulunmaktadır. Dünya Sağlık Örgütü verileri dâhil tüm istatistikler, kesin veri olmaktan çok "fikir verme" kabîlindedir. Bu konu ile ilgili en sağlam veriler adlî vak'a kayıtlarıdır. Adliyeye intikal etmiş olaylar üzerinden konunun analiz edilmesi de yeterli değildir. Çünkü adliyeye intikal etmeyen olayların da çok sayıda bulunduğu bilinmektedir. Bu konunun analizi sağlam istatistiklere bağlı olmasına rağmen istatistik hazırlamanın zorluğu ortadadır. İstismâr vak'alarında şüpheli veya zanlı açısından riskli olduğu gibi mağdur açısından da risk bulunmaktadır. Bu vak'alarda toplum tarafından damgalanma korkusu yaşanmaktadır. İnsanlar istismâr vakası ile karşılaştıklarında bunu paylaşmakta zorluk çekmektedir. Toplumun büyük kesimi bu konuyu paylaşmayı tercih etmemektedir. Bütün bu sebeplerden dolayı istismâr ile ilgili yayınlanan istatistiklere ihtiyatla yaklaşmak daha uygundur. İstismâr konusunu salt yayınlanmış istatistikler üzerinden değerlendirmek ve bunlar üzerinden fikir yürütmek de doğru değildir. Çalışmamızda Hz. Peygamber'in (s.a.s.) sünnetinde bu konu ile ilgili nasıl bir yol takip edildiği belirtilecektir. Konu ile ilgili âyet ve hadisler birbirini tamamlamaktadır. Biz, Kur'an'da cinsel istismâr, hadiste cinsel istismâr şeklinde bir ayrıma gitmek yerine koruyucu ve önleyici tedbirler bakımından kitap ve sünnetin neler getirdiğini anlatmaya çalışacağız.

I. Sünnet’te Cinsel İstismardan Koruyucu Tedbirler

İnsan, iyilik ve kötülük potansiyeli ile birlikte yaratılmıştır. Kendisinden büyük iyilikler beklenebildiği gibi akıl almaz kötülükler de beklenebilir. Çünkü ona fücûr ve takvâ, birlikte verilmiştir (Şems, 91/ 8). Fücûr insanın aklına gelebilecek tüm günahlardır. Fücûr kapsamına giren günahların başında cinsel günahlar gelir. Hayır ve şer potansiyeli, kötülük edebilen, günah işleyebilen bir varlık olarak insanla birlikte devam edecektir. Hz. Peygamber: “Günah kalbini tırmalayan ve insanların bilmesini istemediğin şeydir.” buyurmuştur. (Müslim, Birr, 14). Bu hadiste Müslümanlar gizli günahlara karşı uyarılmıştır. Cinsel istismâr da gizli günah kabîlinden bir suçtur.

Kur’ân-ı Kerîm’de hayatın ilâhî bir çerçevede düzenlenmesi ile ilgili sınırlamalara “hudûdullah” denilmiştir. Allah’ın sınırları anlamında “hudûdullah” kavramı boşanma ayetinde (Bakara, 2/229) dört defa geçmiştir. Âyette geçen: “Allah’ın sınırlarını koruyamamaktan endişe ederseniz” ibâresini es- Sa’lebî (ö. 427/1035): ‘Ölüm’ ve zina gibi ‘büyük bir günah’a düşme riski olarak anlamıştır. (Ebu İshak Sa’lebî, el- Keşf ve’l- beyân, II, 175). el- Beğavî (ö. 516/1122) de aynı kanaatini izhâr etmiştir. (el- Beğavî, el- Meâlimu’t- tenzîl, I, 271). Meşrû olmayan bütün cinsel ilişkiler yasaklanmakla kalmamış, korunması için önlem alınmıştır. Hudûdullah kavramının ihdâsı bununla ilgilidir. Bu kavramı hayatın ve cinsel haramlardan korunmanın sürdürülebilirliği ile ilişkilendirebiliriz. Allah Teâlâ, canın ve neslin korunmasını istemekte ve bunu insanlara koyduğu sınırlar içinde görmektedir. Neslin korunmasıyla bağlantılı olarak cinsellikle ilgili insanın zayıf karakteri Kur’ân-ı Kerîm’de belirtilmiştir: “Allah sizden yükünüzü hafifletmek ister. Zira insan zayıf olarak yaratılmıştır.” âyeti (Nisâ, 4/28) siyâk ve sibâk yönüyle incelendiğinde cinselliğin birey olarak insanın en büyük imtihanı olduğu görülür. Erkek ve kadın, birbirinin en büyük imtihanıdır. Karşıt cinsler, cinsellik, geçim ve kul hakkı açısından birbirleri ile imtihan olunmaktadır. Cinsellikle imtihan evlilik öncesi ile sınırlı değildir. Evlilik sonrasında da bu imtihan devam etmektedir. Özel günlerinde cinsel ilişki yasağı, doğum ve sonrası özel durumlar evli erkeğe de kesintisiz cinsellik vermemektedir. Erkeğe çok eşlilik imkânı veren âyet (Nisâ, 3/3), meşrû cinselliğin kesintiye uğramaması açısından önem taşımaktadır. “Erkeğin en büyük imtihanı kadın, kadının en büyük imtihanı ise erkektir.” demiştik. Bu imtihan, insanın bütün ömrünü kuşatacak kadar büyüktür. İnsanın psikolojik altyapısının en derin noktalarını bu imtihan oluşturmaktadır. Nisa suresi 23 ve 24. ayetler de evlenmesi haram olanlar sayılmıştır. Erkek, annesi, kızı, kız kardeşi, halası, teyzesi, erkek kardeşinin kızı, kız kardeşinin kızı ile evlenemez. Bunlar toplam yedi sınıf etmektedir. Süt emme yoluyla da aynı akrabalık husule gelmektedir. Burada karşıt cins ile “içinde cinselliğin bulunmadığı bir ilişki ve yakınlık alanı” oluşturulmaktadır. Buna “içinde cinsellik bulunmayan mahrem ilişki alanı” da diyebiliriz. Karşıt cins ile sosyalleşmede dinîn kabul edebileceği ilişki alanı da bu alandır. “Annesi gibi bilmek”, “kız kardeşi gibi bilmek” tabirleri kültürümüzde kadın erkek ilişkilerinde ki ölçsüzlük kuralsızlık karşısında

helal bir zemini anlatmak için kullanılır. Nesep yoluyla akraba olan yedi sınıf süt yoluyla akraba olunan yedi sınıfta aynen yansıtılmaktadır. Birbirinin mahremi olan karşı cinsler, içinde cinselliğin tebâruz etmediği bir yakınlığı birbirine karşı duyarlar. Nesep kardeşliği ve süt kardeşliği ile oluşan mahremiyet ikliminde, karşı cinsin duygu ve düşünceleri ile ilgili bilgi alınır; bu durum karşı cins ile tam anlamıyla karşılaşma anlamına gelen evliliğe de büyük bir hazırlık teşkil eder. Kişi, mahrem olduğu kimse ile fiziksel yakınlık içinde hayatını yaşar. Ancak bu yakınlık içinde cinselliğin hiçbir şekilde akla gelmediği bir yakınlık denilemez. Medeniyetimizde bu durum dikkate alınmış, önleyici tedbirler alınmıştır. Hz. Peygamber'in (s.a.s.): "Çocuklarınız 10 yaşına girdiklerinde yataklarını ayırın." (Ebû Dâvud, Salât, 26) hadisi gözden ırak tutulmamıştır. Kişi kendisine mahrem olan karşı cinsten yakınları ile "içinde cinselliğin bulunmadığı bir samimiyet" ve sosyalleşme içinde bulunabilir. Bu sosyalleşme helal olmakla birlikte içinde cinselliğin bulunmaması gerekmektedir. Bunun için de önleyici tedbirler alınmalıdır. Önleyici tedbirlerin başında mahremiyet eğitimi gelmektedir. Çocuklar temyiz çağına kadar elbiselerini giyme de annelerinden yardım alabilir ancak temyiz çağından sonra kendi elbiselerini kendileri giymelidir. Herkesin huzurunda pijamasını ve iç çamaşırını değiştirmemelidir. Ayrıca karşı cins kardeşler asla aynı yatakta yatırılmamalıdır. Kişi mahremi olan halası teyzesi erkek kardeşinin kızı ve kız kardeşinin kızı ile aynı yatakta asla yatmamalıdır. Bunlara mahremiyet eğitimi kapsamında önleyici tedbirler diyebiliriz. Bu tedbirler ensest ilişkisinin olmaması içindir. Çocukluğundan itibaren birbirinden uzak kalmış, birbirini kardeş gibi tanımamış kız ve erkek kardeşin uzun aradan sonra aynı evde kalmaya başlamalarının ensest riski taşıdığı açıktır. Aynı şekilde kızını hiç kucağına almamış ve onun büyüme süreçlerinde hiç bulunmamış, çalışmak için ailesinden yıllarca uzaklaşmış baba ile kızı arasında da ensest riski bulunduğu ortadadır. Hz. Peygamber ashâbını, yabancı kadınla haram ilişkiyi "ölüm" gibi görececek tarzda yetiştirmiştir. Evli iken zina eden ve: "Bana recm yoluyla ölüm cezasını uygula" diyerek Hz. Peygamber'e gelen sahâbîyi (Müslim, Hudûd, 22; Ebû Dâvûd, Hudûd, 24) anlamak gerekir. Bu sahâbi kendine ceza uygulandığı takdirde ahirette ebediyen kurtulacağına inandığı için böyle davranmaktadır. İslam'da bireysel kurtuluş öncelikle şirk, katl ve zinâ gibi büyük günahlara düşmemek, düşmüşse de cezasını dünyada çekmekle alakalıdır. Şimdi şu soruyu soralım: "Zinâyı ölüm sayan bir baba, kendi kızıyla zina eder mi?" "Zinâyı ölüm sayan bir erkek, aynı evde yetişme ve kardeş gibi bilmese bile kız kardeşiyle zina eder mi?" İnsanın kötülük potansiyeli taşıyan özelliğini belirtmiştik. Bu durumda önleyici tedbirlerin önemi daha da artmaktadır.

Kadınların yalnız başına yolculuğa çıkmalarında sınırlama getirilmesi (Buhârî, Taksîru's- salat, 4; Müslim, Hacc, 413; Ebû Dâvud, Menâsik, 2; Tirmizî, Radâ, 15; İbn Mâce, Menâsik, 7) önleyici tedbir bağlamında değerlendirilmelidir. Bununla birlikte "Yanında mahrem olmadan hiçbir erkek kadınla yalnız kalmaz." (Buhârî, İhsâr, 37). Hz. Peygamber kocası ya da mahrem bir yakını bulunmayan kadınların evine girilmemesi konusunda

ashâbını eğitmiştir. Sahîh-i Buhârî’de bir bâb “Yanında mahrem olmadan yalnız bir kadının huzuruna girilmeyeceği” adını taşımaktadır. (Buhârî, Nikâh, 110). Sahih-i Müslim’de de aynı hadis: “Yabancı kadınla yalnız kalma ve onun huzuruna girmenin haramlığı” bâbında ele alınmıştır. Müslim’in de naklettiği hadisin son kısmında Hz. Peygamber’e: “kayınbiraderle yalnız kalma” sorulmuş, Hz. Peygamber de: “Ölüm gibidir.” buyurmuştur. (Müslim, Selâm, 20). Kadınların ve kızların evlerinin dışında bir evde tedbir alınmaksızın geceyi geçirmeleri de uygun görülmemiştir.

Geleneksel aile yapısı, “içinde birçok koruyucu ve önleyici tedbirinde bulunduğu” bir aile yapısıdır. Geleneksel aile yapısında babanın ve annenin kendine has rolleri bulunmaktadır. Dede ve nine gibi aile büyüklerinin de oynadıkları roller vardır. Modern yaşam ve sekülerlik insanların birbirine müdâhalesizliği ilkesini getirmiştir. İnsanların birbirine hissizliği, umarsızlığı ve müdâhalesizliği birçok problemin kaynağıdır. Geleneğimizde büyüklerin küçüklere olumlu müdahalesi anlamında “mahalle baskısı” bulunmaktadır. Olumlu mahalle baskısı insanları kötülükten uzaklaştırmada etkili bir araçtır.

Modern Hukûk ile İslam Hukûku arasında sorumluluk yaşı ile ilgili problem vardır. İslam hukuku ergenlik sonrasına sorumluluk getirmektedir. Oysa modern hukukta 18 yaşına kadar tanımlanmış bir sorumluluk bulunmamaktadır. Bu durum sorunlara neden olmaktadır. Modern hukuk İslam Hukûkunu tanımasa bile hayatın akışı içinde İslam’ın normlarını kabul etmiş insanların olduğu gerçeğini göze almak zorundadır. Modern ulus devlet, din konusunu “uzmanlık” alanlarından biri olarak görmektedir. Uzmanlıklar genellikle meslek ile ilgilidir ve hayatın bütününe kuşatmaz. Oysa din hayatın bütününe kuşattığı iddiasıyla yola çıkar ve hayatın bütününe bir karakter verir. O bütünün içinde sadece hukûk normu yoktur. O bütünün içinde terbiyevî, ahlâkî ve insânî hususlar da vardır.

Vatandaşları Müslüman olan Modern devlet aile ve sosyal politikalar ile ilgili yapacağı düzenlemelerde “dinî sorumluluk” kavramını dikkate almak zorundadır. Sonuçta kanunlar insan için yapılır. Hitap ettiği insanların hiçbir dinî norm ve kayıt taşımayan insanlar olduğu farz edilerek yasal düzenleme getirmek toplumu sekülerize eder. “Herkesten bir kötülük beklenir” mantığı ile zararlı cinsellikler önlenemez. Zararlı cinsellikler ancak dinî ya da ahlâkî bir sorumluluk ile önlenir. Dinî sorumluluk olgusunu hiçbir şekilde tanımayan modern devletin yapacağı düzenlemeler topluma ne verebilir ki?

Ergenlik çağına girmiş erkek ve kız anne ve babasının odasına izinsiz giremez kız ve erkek kardeşler birbirinin odasına izinsiz giremez ve birbirini çıplak vaziyette göremez. Ergenlik çağına giren kız ve erkek kendi banyosunu kendisi yapar, başkasından yardım almaz. Bütün bunlar dinî sorumluluk ile ilgilidir.

İslam’da kamu eliyle cinsel denetim bulunmamaktadır. Devlet, meşrû bir sebep olmaksızın meskene giremez, meskenin içinde neler olup bittiğini denetleyemez. İnsanlar öncelikle Allah’a karşı sorumludurlar. Başkalarının

ne yaptığını araştırmak doğru değildir. Kamu eliyle mesken gözetiminde bulunmak kabul edilemez. “Zararlı cinsellikler yaşanabilir” kaygısı ile devletin, kişilerin özel alanına, meskenin içine nüfuz etmesi meşru olarak nitelenemez. İslam’da meşrû cinsellik de kapalı bir biçimde uygulanır. Anne ve baba çocuklarının yanında cinsel davranışlarda bulunamazlar. Çocukların anne ve babanın odasına girmesi izne bağlıdır.

II. Sünnet’te Cinsel İstismarı Önleyici Tedbirler

İslam, meşrû olmayan cinselliğe karşı yaptırımı olan bir dinî gelenektir. Fiziksel yaptırımdan önce gönüllere harama düşmeme duygusu inşa edilmiştir. Allah’a şirk koşmadan sonra en büyük günah cana kıymak, ondan sonra zina gelmektedir (Furkân, 25/68). Hz. Peygamber’e büyük günahların da en büyüğü soruldu: “Seni yarattığı halde Allah’a ortak koşmandır.” buyurdu. Sonra hangisi? diye soruldu: “Seninle birlikte yemek yer diye çocuğunu öldürmendir.” buyurdu. Sonra hangisi? diye soruldu: “Komşunun helâli olan hanımla zinâ etmendirdir.” buyurdu. Buhârî, Diyât, 1; Tevhîd, 40; Nesâî, Tahrîmu’d- dem, 4). Bu hadiste komşular arası ilişkilerde dikkat edilmesi gerektiğine işaret bulunmaktadır: “Nasıl olsa komşunun hanımı, kız kardeşim sayılır.” gibi bir hava estirecek durum bulunmamaktadır. Bazı televizyon dizilerinde iki komşu birbirini ziyaret ettiğinde erkekler komşunun hanımını yanaklarından öpebilmekte ve bu durumun nezaketin bir unsuru olduğu yansıtılmaktadır. Yine bazı dizilerde erkekler yengelerini, hanımlar yetişkin kayınbiraderlerini ziyaretler esnasında yanaklarından öpebilmektedir. Sosyal ortamda tensel temasın da içinde bulunduğu “karma sosyalleşme”, bireylerin cinsel disiplininin sürdürülebilirliğini olumsuz etkileyecektir.

Kur’ân’da zinâ eylemi, şirke yakın büyük bir günah olarak nitelenmiştir. Bu nitelenmenin yapıldığı ayet meâlen şöyledir: “Zina eden erkek ancak, zina eden veya Allah’a ortak koşan bir kadınla evlenir. Zina eden bir kadınla da ancak zina eden veya Allah’a ortak koşan bir erkek evlenir. Bu mü’minlere haram kılınmıştır.” (Nûr, 24/3). Çünkü: “Mü’min, müşrikle evlenemez.” (Bakara, 2/221). Zinâ eylemine bilinçli olarak katılmış ve bu konuda sicilini bozmuş olanların birbiriyle evlenmeleri istenmiştir. Bu durumun müminler için haram kılındığı da ifade edilmiştir. Tâhir b. Âşur (ö. 1393/1973) bu ayetin tefsirinde şöyle demektedir: “Bu ibâre, müminler ile müşrikler arasında nikâh ile ilgili bir hukûk düzenlemesi için gelmemiştir. Çünkü ayetin muhatabı müşrikler değildir. Buradan sâlih mümin kişinin zinakâr kişiyi eş olarak almayacağı sonucu çıkarılır”. (Tahir b. Âşur, et- Tahrîr ve’-t-tenvir, XVIII, 156). Burada verilmek istenen iki mesaj gözden kaçmamaktadır. Birincisi, zinaya bulaşanların birbiriyle nikâhlanarak bu eylemi başkalarına bulaştırmamaları istenmektedir. İkinci olarak: “Bu durum müminlere haram kılınmıştır.” denilerek zinanın mümine yakışmayan hususiyeti dile getirilmiştir. “Herhangi bir kişi mü’min olduğu halde zina etmez.” (Buhârî, Mezâlim, 31, Eşribe, 1, Hudûd, 1, Muhâribîn, 5; Müslim, İman, 100) hadisi bu mânâyı desteklemektedir. İbn Receb el-Hanbelî (ö. 795/1393), bu hadisin şerhi sadedinle şunları söylemiştir: “İman, kendi gereklerinden olan şeyleri olumlu kılmayı olumsuz kılar”. (İbn

Receb el- Hanbelî, 2001, I, 41). İbn Battâl el-Kurtubî (ö. 449/1057): “Zinâ eylemini helâl sayarak işlerse mü’min olmaz.” demektedir. (İbn Battâl, Şerhu sahîhi’l- Buhârî, VIII, 389).es- Sindî (ö. 1257/1841) de aynı hadisin şerhinde şöyle söylemiştir: “Bu hadisin mânâsı yasaklama içindir. İman etmiş kimseye zinâ yakışmaz anlamındadır”. (es- Sindî, Hâşiyetu’s- Sindî ale’l- Buhârî, II, 34). Hz. Peygamber’in (s.a.s.) bu hadisi Müslümanları, asırlar boyu çok etkilemiştir ki geleneğimizde yangın, deprem, heyelan gibi fiziksel âfetlerden korkar gibi zinaya düşmekten korkma duygusu kuşaktan kuşağa devam etmiştir. “Harama uçkur çözmeme” deyiimi dilimizde hâlâ kullanılmaktadır. “Eline, diline, beline sâhip çık” tekerlemesi ve bunun ifade ettiği kültür iklimi hâlen yaşamaktadır. Hz. Peygamber’in ashâbına öğrettiği şu duâ da bu konuda bir hassasiyet eğitimidir: “Allah’ım kulağımın şerrinden, gözümün şerrinden, dilimin şerrinden kalbimin şerrinden, benimim şerrinden sana sığınırım” (Nesâî, İstiâze, 4). Sünen-i Nesâî’de: “Cinsel organın şerrinden Allah’a sığınma” adıyla özel bir bölüm vardır. (Nesâî, İstiâze, 28).

Hz. Peygamber: “Her göz zinâ edicidir.” buyurmuştur. (Tirmizî, Edeb, 35). el- Mubârekfûrî (ö. 1354/1935), hadisin şerhinde: “Yabancı kadına şehvetle bakan her göz zinâkârdır. Kadın, koku sürünüp erkeklerin huzuruna çıkarsa, onların kendisine şehvetle bakmasına sebep olduğu için günahkâr olur.” demiştir. (el- Mubârekfûrî, Tuhfetu’l- ahvezî, VIII, 58).

Sünnet perspektifi, cinsel olayların paylaşımını uygun karşılamadığı gibi cinselliğin kamu eliyle denetimini de uygun görmemiştir. Hz. Peygamber: “Hanımıyla yaşadığı cinselliği başkasıyla paylaşan kimseyi kıyamet günü seviye bakımından insanların en şerlisi” olarak nitelemiştir. (Müslim, Nikâh, 123). Başkalarının evlerinde yaşanan meşrû olmayan cinsellikleri araştırmak uygun görülmemiştir. Hz. Peygamber, skandal araştırmacılığını câiz görmemiş ve şöyle buyurmuştur: “Ey diliyle iman edip, kalbine iman girmeyen kimseler topluluğu, Müslümanların gıybetini yapmayınız ve onların ayıplarını araştırıp durmayınız. Kim onların ayıplarını araştırırsa Allah da onun ayıplarını araştırır. Allah kimin ayıbını araştırırsa evinde işlediği rezaleti dahi meydana çıkarır”. (Ahmed b. Hanbel, 1999/1420, Musned, XXXIII, 20)

Buraya kadar anlatılanları özetlemek gerekirse şunlar söylenebilir: Meşrû olmayan cinsel ilişkilerden korunma, cinsel disiplini gerektirir. Bu disiplini de ancak kuvvetli bir dinî inanç sağlar. Hz. Peygamber meşrû cinsellik çerçevesinden çıkmamayı: “Cennete götürücü” dindarlık saymıştır. Dilini gıybet gibi haram sözlerden, cinsel organını da meşrû olmayan her türlü cinsellikten koruyan kimsenin cennetlik olduğunu müjdelemiştir.” (Tirmizî, Zühd, 60).

III. Cinsel İstismar ve Hayır-Şer Dikotomisi

Cinsel istismâr olayı dinî açıdan “şer” olarak nitelenebilecek bir olaydır. Haram yoldan fiilî cinsellik, Allah’a şirk koşma ve haksız yere cana kıymadan sonra “en büyük günah”tır. (Furkân, 25/68). Konunun hayır- şer dikotomisi ile ilişkisi vardır. TDK sözlüğü dikotomiyi ikileşim olarak

karşılamaştır. Hayır ve şer yaratıcıdan kaynaklanan bir ikileşimdir. Allah Teâlâ ikisini de yaratmış ve olmalarını istemiştir. Allah Teâlâ şerrin sıfır olmasını murâd etmemiştir. Hayır ile şer arasında lineer bir rekabet/tekâsür yoktur. Hayır- şer dikotomisi ile ilgili ilginç iki hadis bulunmaktadır. Konumuzla ilgili olduğu için bu iki hadisi meâl olarak sunmak istiyoruz.

Hiz. Peygamber (s.a.s.) bir sahâbînin: "Hayır şer getirir mi?" sorusu ile özel olarak ilgilenmiş ve cevap vermiştir. Verdiği cevapta: "Hayır ancak hayır getirir." buyurmuştur. (Buhârî, Zekat, 46; Müslim, Zekât, 122) Hollanda'lı Şarkiyatçı Kramers (ö. 1951/1370), yazdığı bir makalede bu hadisi "Maniheist eğilimli bir hadis" olarak nitelemiştir. Maniheizm'e göre iki kozmolojik öge olan ışık ve karanlığın ezeli-ebedî doğası ve değişmezliği aynı zamanda iyi ve kötüyü de nitelemektedir. (Kramers, J. H, Maniheist Eğilimli Bir Hadis, 2004, s. 115). Yazar'ın hadisi maniheist eğilimli nitelemesinin sebebi bu akımın kurucusu Mani'nin: "İyi sâdır olandan kötülük sudur etmez ve kötü sâdır olandan da iyi doğamaz." demesidir. Hadiste geçen: "Hayır ancak hayır getirir." ifadesi Mani'nin sözü ile benzerlik taşımaktadır. Her iki ifadenin de anlamı hayır ve şerrin doğasının farklı olduğudur.

Miladî III. Yüzyıl ile VII. Yüzyıl arasında dünyada etkili olmuş bir dinî akım olan Maniheizm'de şerrin de bir otoritesi ve gücü vardır. Maniheizm, İslam'ın zuhuru, Hıristiyanlığın kurumsallaşması gibi nedenlerle tarih sahnesinden çekilmiştir. (Alıcı. M. 2015, s.217.) Hiz. Peygamber'in öğretisi ile Mani'nin öğretisi arasında hayır ve şerrin farklı tabiata sahip oldukları konusunda benzerlik olabilir. Hiz. Peygamber, hayrı da şerri de sadece Allah'a bağlaması ile Mani'den ayrılır. Nebvî anlatım ve uygulamalarda hayır ve şer hep iç içedir. Allah, hayrı da şerri de yaratmıştır. Şu ayette şer, hayırdan önce zikredilmiştir: "Her can, ölümü tadacaktır. Biz sizi şer ile de hayır ile de sınarız, dönüşünüz bizedir". (Enbiyâ, 21/35). el- Kurtubî (ö. 671/1273) : "Sizi şer ve hayırla sınarız." meâlindeki ibâreyi: "Darlık, bolluk ve haram, helalle imtihan ederiz." şeklinde anlamıştır. (el- Kurtubî, el-Câmi', XI, 287). İnsan için sadece darlık-bolluk imtihanı değil haram- helal imtihanı da bulunmaktadır. Kişinin dindarlığını büyük oranda haram-helal imtihanı belirlemektedir. Modernleşme süreci haram-helal imtihanının önemini artırmıştır. Globalleşen dünyada hayır cephesi şer cephesi karşısında kendini ifadede zorlanır hale gelmiştir. Şeytana hak veren, hatta şeytanın avukatlığını yaptığını söyleyenlerin özgüvenleri, aynı tutum içinde olmayanlara göre daha fazladır. Bireyin mutlak özgürlüğü, ilâhî kayıtlardan kaynaklanan özgürlüğü de beraberinde getirmektedir. Din, çoğu zaman bireyin mutlak özgürlüğünü kısıtlayan "öteki" olarak algılanmaktadır. Helal dâiresinde bir hayat, haram dairesinde bir hayata karşı "ayakta kalabilme" sorunu yaşamaktadır. Entropi yasasına göre: "Kâinatta her şey düzensizliğe doğru kaçınılmaz biçimde ilerler. Bundan dolayı dünyada iyilikleri artırmazsak kötülük, doğamızı kaplayacaktır." (Tarhan, N. "Bilgi Çağından Bilgelik Çağına" TEDx sunumu, 2018).

Hiz. Peygamber, bir defasında ashâbının fazlaca sorusuna muhatap olmuştu. Soruların bir kısmı onu öfkelenmişti. Minbere çıktı ve: "Ne sorarsanız

cevap vereceğim.” buyurdu. Bunun üzerine ashâbın büyük kısmı: “Peygamberi üzdük.” diye ağlamaya başladı. Bu arada gereksiz ve cevap verildiğinde soru sahibini üzen bir soru da soruldu. Hz. Ömer: “Allah’dan Rab, İslam’ı din, Muhammed’i nebî olarak kabul ettik ve râzı olduk, fitnelerin kötüsünden Allah’a sığınırız.” diye bir konuşma yaptı. Bunun üzerine Hz. Peygamber: “Hayır ve şerde bugünkü gibisini görmedim.” buyurdu. Buhârî, Fiten, 34; Müslim, Fedâil, 137) Bu olaydan şu sonucu çıkarabiliriz: Hz. Peygamber, hayır ve şer hususunda doğal davranmıştır. Hayatın içinde hayır da şer de olacaktır. Şerri sıfırlamak mümkün değildir. Şerre karşı koruyucu ve önleyici tedbirler almak gerekir. Modern paradigma bir yandan koruyucu ve önleyici tedbirler almamakta, bir yandan da “çatışma” “ayrışma” kültürünü egemen kılmaktadır.

Günümüzde kamuoyu cinsel istismâr konusunda sağlıklı şekillendiği söylenemez. Cinsel istismâr vak’aları detaylı olarak verilerek kamuoyunda bir tepki üretiliyor. Sonra algoritmik bir refleksle, provakatif söylemler dile getiriyor. Bu söylemlerde dindarlık olgusu da rencide ediliyor. Mesela nikâhın dinî niteliği yok sayılıyor. Seküler bir paradigma ile düzenlemeler öneriliyor. Evlenme yaşı üzerinden İslam Hukûk normları itibarsızlaştırılıyor. 18 yaş altı tüm evlilikler cinsel istismâr şâibesi altına dâhil ediliyor. Ülkemizde 17 Şubat 1926 tarihinde kabul edilen ilk Medeni Kanun, 15 yaşını ikmâl edenlere hâkim kararı ile evlenme hakkı tanımıştır. (743 sayılı kanun. Madde 88. Resmi Gazete: 04.04. 1926) Bu kanun 2001 yılında kabul edilen 4721 sayılı yeni Medeni Kanun’un kabulüne kadar geçerli olmuştur. İlk Medeni Kanun’un yürürlükte olduğu 75 yıl boyunca hâkim kararıyla 15 yaşını ikmâl ettikten sonra evlenen binlerce vatandaşımızın evlilikleri için “istismâr şüphesi taşıyan evlilik” denebilir mi? Bu evlilikleri yapan erkekler, pedofili ithamına maruz bırakılabilir mi? Mesela Avrupa sınırları içinde bulunan ve Avrupa Birliği üyesi olmayan Man Adası’nda da 15 yaşını ikmâl edip 16 yaşına basmış olanlar evlenebilmektedir. (bkz. <https://www.gov.im/categories/births-deaths-and-marriages/marriage-and-civil-partnership/>. erişim: 20.04.2018). Bu ülke İngiltere’ye bağlı olmakla birlikte Avrupa Birliği kanunlarına tabi değildir. Şimdi bu ülkede yapılan 18 yaş altı tüm evlilikler pedofili vak’asıdır denebilir mi? Bunu söylemek büyük haksızlık olur.

Bilindiği gibi geleneğimizde haremlik-selamlık uygulaması bulunmaktadır. Bu uygulama, kadınların kendi aralarında bir sosyalleşme yaşaması, erkeklerin de kendi aralarında bir sosyalleşme yaşaması demektir. Kayıt dışı cinselliklerin tetiklenmesinde cinsel görselliğin cazibesine kapılmanın rolü inkâr edilemez. Modern yaşamda bu tedbirlerin hiçbirisini alınmamaktadır. Haremlik selamlık uygulamasını çağdışı görenler bile bulunmaktadır. Ensest vakalarını ve istismârları İslam’a bağlayanlar bile bulunmaktadır. (Sanay, Büşra, 2018, Kardeşini Doğurmak Türkiye’de Ensest Gerçeği, 156). Bastırılmış cinselliğin çarpık cinselliklere neden olduğu iddia edilmektedir. Hz. Peygamber’in getirdiği anlayışta cinsel duyguların “bastırılması” bulunmamaktadır. Bir genç gelerek Hz. Peygamber’den “zina etme izni” istedi. Hz. Peygamber o gence zaman ayırıp konuştu ve düşündüğü şeyin yanlışlığı konusunda ikna etti. (Ahmed b. Hanbel, Müsned, XXXVI, 545). Bir

defasında da gençlere şöyle hitap etti: “Ey gençler topluluğu sizden evlenmeye gücü yeten hemen evlensin. Çünkü evlenmek gözü ve cinsel organı haramdan korur.” (Buhârî, Nikâh, 2; Müslim, Nikâh, 1; Nesâî, Nikâh, 3; İbn Mâce, Nikâh, 1) Bu hadis tam anlamıyla bir “genç yaşta evlilik” tavsiyesidir. Şimdi bu durumda: “İslamiyet erken evliliği yasaklamıştır.” diyebilir misiniz? Bunu söylemek için dinî bir dayanak bulmak gerekir. Ülkemizde modern paradigma cinsellikle ilgili üç tutum geliştirmiştir:

1- Cinsellikle ilgili “ilâhî bir norma dayalı meşrû olan ve olmayan” ayrımı kaldırılmıştır.

2- Ergenliğin başlangıcı ile 18 yaş arasında kayıt dışı cinsel tecrübeler ile ilgili hiçbir tedbir alınmamaktadır.

3- Dinî kurumlar 15 yaş üzeri 18 yaş altı evlilikler ile mücadele konusunda pasif davranmakla itham edilmektedir. Mesela Diyanet kurumuna: “Erken evlilikle mücadele misyonu” ve rolü yüklenmiştir. Diyanet kurumu da: “Dinî bir gerekçeye dayalı olarak değil”, “pedofili” ithâmına düşmeme korkusuyla bu rolü kabul etmiş görünmektedir. Çocukları küçük yaşta evlilikten koruma şeklinde “dinî bir görev”, İslam dininde bulunmamaktadır. Dini kurumlara yüklenecek misyonun da yöneltilecek eleştirilerin de dinî dayanaklarının bulunması gerekir. Bu kurumun yukarıda belirttiğimiz “dinî sorumluluk” duygusunu toplumun bütün kesimlerinin gönlünde inşâsı sadedinde üzerine düşen görevini yapmasına imkân verilmelidir.

Modern paradigma ile dinî paradigma arasında en önemli fark ilâhî bir norma dayalı meşrû olan ile olmayanın belirlenmesidir. Modern paradigma, bu konuda ilâhî bir normu kabul etmezken dinî yaklaşım bunu kabul etmektedir. Yasal düzenlemeler daha çok dindarlık tercihli yaşam tarzını değil, seküler tercihli yaşam tarzını desteklemektedir. Dindarlık tercihini önceleyenler, bir yandan sahip oldukları değerleri sonraki kuşaklara aktarma riski yaşarken bir yandan da “erken evlilik özendirme ithamı” riski ile karşı karşıyadır. Cinsellikte meşrû olanın ilâhî bir normla belirlenmesinin anlaşılabilirliğinde sorun bulunmaktadır.

Hukûk sistemleri arasındaki farklılıkların adlî bir konu gibi ele alınması problemler doğurmaktadır. Uluslararası hukûk, bireyin bütün davranışlarını kuşatan hukuk normları getirmektedir. Uluslararası toplumun tanıdığı tüm ulus devletler de bu normları uygulamaya vatandaşlarını mecbur etmektedir. Burada gözden kaçan önemli nokta uluslararası hukûkun dinî kabul ettiği normları standartlaştırmada dikkate almamasıdır. Uluslararası hukûk normlarında seküler yaşam tarzı sürdürülebilirliğini koruyabildiği halde dindarlaştırma tercihli yaşam tarzının sürdürülebilirliği risk altındadır.

Günümüz hukûk sisteminde cinsel istismâr suçluları sadece hapis cezası ile tecziye olunmaktadır. Hapis cezaları ağır olmasına rağmen daha da artırılması ile ilgili müzâkereler yapılmaktadır. Halbuki hapis cezalarının artırılmasının suç oranını nasıl etkilediği üzerinde durmak gerekir. Bilindiği gibi İslam Hukûk Sistemi'nin ceza vermede Modern Hukûk sisteminden en önemli farkı hapis cezası seçeneğinin dışında ölüm gibi bedene yönelik ceza

seçeneğinin de bulunmasıdır. Günümüzde bir yandan İslam Hukûku'nun cinsel suçlara verdiği recm/ölüm ve celd/sopa gibi cezalar çağdışı bulunurken bir yandan da hapis cezalarının 50 yılın üzerine çıkarılması değerlendirilmektedir. Cinsel istismâr oranlarının tam olarak tespitindeki soru işaretleri bilindiği halde “doğruluğu test edilmemiş istatistikler üzerinden” ajitatif bir hava estirilmektedir. Cinsel istismârcının kimyasal yolla hadımlaştırılması bile önerilebilmektedir. Sadece suçluları cezaevine göndermeye odaklanmış bir hukuk sisteminin suçlulukla mücadelede yeterli olamayacağı açıktır (Kırış, N., 2016, Hukuk ve Etik, s. 569).

Cinsel istismâr, dinin kötü/şer saydığı bir eylemdir. Bu eylemin gerçekleşmemesi için önleyici bütün tedbirleri almak gerekir. Alınan bütün tedbirlere rağmen istismâr gerçekleşmişse toplumsal destek ve dayanışma mekanizmasının işletilmesi gerekir. Bu bağlamda istismâra uğrayan kadar, uygulayanın da rehabilitesi son derece önemli ve gereklidir. İstismâr uygulayan ve maruz kalanın ruh sağlığını düzeltebilecek etkili tekniklerden faydalanmak gerekir. (Türkiye’de Çocuk İstismarı ve Aile İçi Şiddet Araştırması (2010), s. 39). Dünyada: “Hâlâ neden kötülük var?” demek yerine kötülüğün önünü kapamak ve oluşmasına fırsat vermemek gerekir. Erdemli toplumlarda suçlar bütünüyle ortadan kaldırılamaz ama en alt düzeye indirilebilir (Kırış (2016), s. 551). Şerrin oluşmasını sonuna kadar destekleyip, sonrasında da sadece hapis seçenekli cezaları artırma yoluna gitmek ne kadar sağlıklı olabilir?

Toplumun ruh ve beden sağlığını korumak her sorumlu insanın vazifesidir. Sonuçta cinsel istismâr toplum içinde bazı fertlerin ruh ve beden sağlığının zarar görmesi ile sonuçlanan bir eylemdir. Dinî bir disiplinin bireylerin gönüllerinde yerleştirmeyi hiç dikkate almadan cezaların artırılması nasıl bir toplumsal yarar getirebilir? Dinî bir disiplinin yerleşmesi, eğitimle ve dinî normun gerçekten bu konuda iş yapacağına inanmakla ilgilidir. Dinî normlar insanların mutlaka kötülük yapacağı konsepti ile konulmamıştır. Dinî normların konulmasında, yanlış ve günah iş yaptığı takdirde insanın göreceği ilâhî cezadan kaçınma duygusunun gönüllerde yeşertilmesi nüktesi yer alır. İnsandaki kötülük potansiyeli de asla göz ardı edilmez. İnsan daima iyiliğe teşvik edilir, yanlışlar üzerinden bir ahlâk medeniyeti kurulmaz. İslam Kültür ve Medeniyeti yanlış ve hatalı işlerin potansiyel olarak toplumda mevcut bulunmasına rağmen “güzel iş yapma”, dindarlık dâhil hiçbir şeyi istismâr etmeme duygu, inanç ve gâyesinin inşâ edilmesine dayanır. Mesela medeniyetimizde yetimin başını okşayana: “Okşadığı saçlar kadar” sevap verileceği inancı vardır. Yüzyıllar boyu insanlar bu topraklarda bir yetimin başını okşarken bunu Hz. Peygamber’in bir sünnetini yerine getirme duygusunun ötesinde bir amaç düşünmeden yapmışlardır. Bir hadiste bu durum şöyle ifade edilir:

من مسح رأس يتيم لم يمسحه إلا الله كان له بكل شعرة مرت عليها يده حسنة

“Kim bir yetimin başını Allah için okşarsa, elinin geçtiği her kıl için hasenât vardır”. (Ahmed b. Hanbel, Musned, Şuayb Arnavut (thk), XXXVI, 474). Şimdi bu hadis üzerinde biraz duralım. Yetim bir çocuğun başını okşayan

kimseler arasında “pedofili” rahatsızlığı olanların olma ihtimali yüzde sıfırdır diyebilir miyiz? Buna “evet” dememiz mümkün değildir. Pedofili vak’aları artıyor diye çocukların başına elini sürmeye ağır cezalar getirilse bu tür vak’aların önlenebilirliğine ne kadar katkı sağlayabilir? Tasavvur edilebilecek en küçük oran üzerinden yasal düzenleme getirmek ne derece toplumsal bir zararın önlenebilirliğine katkı sağlar. Toplumsal zararların önlenmesinde seküler bakış, salt yasal düzenlemeler üzerinde yoğunlaşmaktadır. Dindarlık perspektifi, salt kötülükler üzerinden norm koymayı toplum sağlığına hizmet eder bulmaz.

Sonuç

Cinsel istismâr olayı dinî açıdan “kötülük/şer” olarak nitelenebilecek bir olaydır. Kötülüğü/şerri sınırlamak mümkün değildir. Kötülüklerle mücadelede koruyucu ve önleyici tedbirler almak gerekir. Cinsel istismâr vak’alarına karşı, telaşa kapılmadan sühulet, sükunet ve basiretle yaklaşmak gerekir. Hz. Peygamber’in söz ve uygulamalarında bu tür vak’aların oluşmadan önlenmesini önleyici tedbirler olduğu gibi oluşma riski karşısında alınacak tedbirler de bulunmaktadır. Sünnet perspektifi, salt kötülükler üzerinden norm koymayı toplum sağlığına hizmet eder bulmamaktadır. Seküler yaklaşım ile dindarlık yaklaşımının cinsel istismâr konusunda birbiriyle çatışmak yerine işbirliğine gitmesi, toplumun sağlığına daha çok hizmet eder.

Kaynakça:

- Ahmed b. Hanbel (1999/1920). *el- Müsned (thk. Şuayb Arnavut)* (I- L). Beyrut.
- Alıcı, Mehmet (2015). Maniheizm, *Dinler Tarihi El Kitabı* (editör: Baki Adam). Ankara: Grafiker Yayınları.
- Ayan, Sezer (2010). *Aile ve Şiddet*. İstanbul: Ütopya Yayınevi.
- el- Buhârî, Muhammed b. İsmail (1407/1987). *el- Câmiu's- sahih* (thk. Mustafa Dîb el- Buğâ), (I- VI). Beyrut.
- Duran, Büşra Nur (2016). *Çocuğun İstismarının Kişilik ve Karakter Gelişimine Etkisi*, Uluslararası Kişilik ve Karakter İnşasında Dinin Yeri Sempozyumu, 10-12 Haziran 2016, Ordu, 2016, cilt: II, s. 323-338
- ed- Dârimî. (2015/1436). *es- Sunen* (thk. Merzuk b. Heyyâs ez- Zehrânî). Beyrut.
- Ebû Dâvud (t.y.) *es- Sunen* (I- IV). (thk. Şuayb Arnavud). Beyrut: Dâru'l- kitâbi'l- arabîyy.
- Hâkim Nisâburî (1990/ 1411). *Müstedrek*. (thk. Mustafa Abdulkâdir Atâ) (I- IV). Beyrut.
- el- Hattâbî. (1932/1351). *Meâlimu's-Sunen* (I- IV). Halep.
- İbn Âşûr (t.y.). *et-Tahrîr ve't-tenvir* (I- XXX). Tunus: Dâru't- tûnusiyye.
- İbn Hacer el-Askalânî (1960/1379). *Fethu'l- bârî* (I- XIII). Beyrut: Dâru'l- ma'rife.
- İbn Hibbân. (1993/1414) *Sahih* (I- XVIII). Beyrut.
- İbn Mâce, Ebû Abdillâh (t.y.) *es- Sünen*, (thk. Muhammed Fuâd Abdülbâkî)(I- II), Beyrut.
- Isle of Man Government, <https://www.gov.im/categories/births-deaths-and-marriages/marriage-and-civil-partnership/>. erişim: 23.04.2018)
- Korkmazlar Oral, Ümran (2010). *Türkiye'de Çocuk İstismarı ve Aile İçi Şiddet Araştırması*. Türkiye: Unicef.
- Kırış, Necati (2016). *Hukuk ve Etik*, İstanbul: Boğaziçi Yayınları.
- Kramers, J. H. (2004). *Maniheist Eğilimli bir Hadis: Âkiletü'l-hadir*, (Çev: Fatma Kızıl), *Hadis Tetkikleri Dergisi*, 2004, cilt: II, sayı: 2, s. 107-118.
- el- Kurtubî, Ebu Abdullah. (2003/1423). *el- Câmiu li ahkâmî'l- kur'ân*, I- XX. Riyâd: Dâru âlemi'l- kutub.
- Malik b. Enes (1991/1413). *Muvattaü Mâlik Rivâyetü Muhammed b. Hasan* (thk. Takıyyüddîn en- Nedvî), (I- III). Dımaşk.
- el- Mubârekfûrî, Muhammed Abdurrahman (t.y.) *Tuhfetü'l- ahvezî*, (I- X). Beyrut.
- Müslim b. Haccâc (t.y.) *el- Câmiu's- sahih*. (thk. Muhammed Fuâd Abdülbâkî). (I- V). Beyrut.

en- Nesâî, Ebû Abdîrrahmân (1999/1420). *Sünenü'n- Nesâî bi şerhi's- Suyûtî ve hâşiyeti's- Sîndî*, (I- VIII). Beyrut.

Polat, Oğuz (2016). *Çocuk istismârına Yönelik Rapor*. İstanbul: Şiddeti Önleme ve Rehabilitasyon Derneği/Acıbadem Üniversitesi Suç ve Şiddetle Mücadele Uygulama ve Araştırma Merkezi.

Sanay, Büşra (2018). *Kardeşini Doğurmak Türkiye'de Ensest Gerçeği*, İstanbul: Doğan Kitap.

Tarhan, N.(2018). "*Bilgi Çağından Bilgelik Çağına*", TEDx sunumu, <https://www.youtube.com/watch?v=Q0EAkcyBOJw>, erişim: 23.04.2018.

et- Tirmizî(t.y.). *el- Camiu's- sahih*. (thk. Ahmed Muhammed Şakir), (I- V). Beyrut.

